

[Pelle Voigt]

Man kan spørge sig selv, hvad det egentlig betyder, at der skal ske gensidig og samtidig konventionel nedrustning, som først og fremmest skal foregå gennem asymmetriske nedskæringer. Det vil, hvis det bliver overladt til udenrigsministeren, der i dag har gjort sig til talsmand for maritim overlegenhed, og til hr. Per Stig Møller, der har advaret kraftigt imod en nedrustning i det europæiske område, sandsynligvis ende med det, som er regeringspartierne egentlige holdning til dette her, nemlig ingenting.

Derfor synes jeg, det er lidt trist, selv om det ikke er nogen katastrofe, at opleve det selskab, som optræder sammen her. Det vil jeg egentlig gerne illustrere – for det sker jo af og til, at selv SF tager fejl – ved at stille følgende spørgsmål til den konservative ordfører og til udenrigsministeren: Når nu regeringspartierne taler for asymmetriske nedskæringer, gælder disse asymmetriske nedskæringer så også for NATO-siden? Og, må jeg spørge helt konkret, på hvilke områder?

Udenrigsministeren taler om, at der i vores område bestemt ikke skal ske sådan noget, som f.eks. analysegruppen peger på, i form af begrænsninger i flyforstærkningsaftalerne. Han peger på nødvendigheden af at opretholde en stærk maritim overvågning over Warszawapagten. Må jeg bede udenrigsministeren eller hr. Per Stig Møller eksemplificere deres tanker om asymmetrisk nedskæring ved at fortælle os, hvad det er for et område, NATO skal skære mere ned på end Warszawapagten.

Indtil det modsatte er bevist, tror jeg, at både udenrigsministeren og hr. Per Stig Møller bliver mig svar skyldige. Og det synes jeg også illustreres af den kanonrørstilling, som hr. Per Stig Møller forsøgte sig med i stærkt skitseagtig form, og som han jo tidligere er kommet vældig galt af sted med under debatter her i Folketinget.

Jeg skal blot pege på et enkelt fænomen, nemlig de så ofte fremdragne tankstyrker, hvor det er en kendsgerning, at Sovjetunionen og Warszawapagten råder over flere tanks end NATO-siden, men hvor det også er en kendsgerning, som er anerkendt i IISS' Military Balance og i rapporter fra Den Vesteuropæiske Union, at 34 pct. af USA's større kamptanks faktisk er af model M 1-typen fra 1980'erne, og at der er tale om ca. 4.800 tanks, mens Sovjet-

unionen kun råder over 1.400 tilsvarende sammenlignelige T 80-tanks. Det vil sige, at de udgør 2,5 pct. af samtlige sovjetiske tanks. Det forholder sig faktisk sådan, at over halvdelen af Sovjetunionens samlede tankstyrke – denne frygtelige trussel – består af tanks af typen fra 1947, og jeg er helt overbevist om, at den hykleriske tale, vi hører i dag om den kolossale Warszawapagtoverlegenhed, vil få en anden lyd, den dag russerne begynder at fjerne og skrotte disse tanks, som de har gemt i mange, mange år, fordi de ikke nænner at kassere noget som helst. Så vil vi høre både udenrigsministeren og hr. Per Stig Møller her og andre steder fortælle, at den ensidige fjernelse af disse store tankstyrker blot er løsningen på et affaldsproblem, at det ikke er noget, der betyder noget som helst for balancen i Europa, og at vi sandelig skal passe på, at vi ikke selv kommer til at ruste ned!

SF vil ikke stemme for den forbrødring, der ligger i det dagsordensforslag, der er fremsat her. Vi er af den opfattelse, at den retning, der udpeges i det papir, vi har fået fra Analyse- og Rådgivningsgruppen, er langt mere perspektivrig og interessant end de otte overordnede betragtninger, der ligger i dagsordensforslaget. Og vi er også af den overbevisning, at arbejdet med disse spørgsmål, også med at etablere det vidensgrundlag, som er nødvendigt for at kunne øve indflydelse på konventionel nedrustning, vil fortsætte efter denne af andre politiske grunde noget amputerede politiske debat i dag.

Naturligvis vil det arbejde fortsætte, og naturligvis må der her i Folketinget findes midler til og muligheder for at bevare det Center for Freds- og Konfliktforskning, som har været en afgørende inspirationskilde for en række af de nedrustningstiltag, der nu fremkommer både fra NATO-siden og fra Warszawapagtsiden. Centeret er i dag, som hr. Jørgen Estrup også var inde på i sit indlæg, stærkt truet, og det er afgørende, at dets aktiviteter – aktiviteter som dem, andre eksperter, som vi har henvist til talrige gange i dag, udfolder – bliver styrket og ikke svækket, hvis Danmark skal spille en væsentlig rolle på disse områder.

SF vil følgelig undlade at stemme til den dagsorden, hr. Lasse Budtz har foreslået, og helt uførtroent forsætte sit arbejde med disse spørgsmål.

Men jeg er naturligvis her ved afslutningen af debatten meget spændt på, om der kommer ba-